

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD., právnej veci navrhovateľa: **L. SR š. p.**, B., právne zastúpeného JUDr. P., advokátom v R., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Liptovskom Mikuláši**, Kollárova č. 2, Liptovský Mikuláš, za účasti účastníkov konania: **1/ Ing. V.**, bytom M., **2/ Ing. B.**, bytom R., **3/ Ing. J.**, bytom J., **4/ JUDr. A.**, bytom R., **5/ A.**, bytom B., **6/ L.**, bytom Ž., **7/ Ing. D.**, bytom Z., **8/ I.**, bytom N., **9/ V.**, bytom Ž., **10/ J.**, bytom L., **11/ K.**, bytom P., **12/ Z.**, bytom O., **13/ P.**, bytom N., **14/ J.**, bytom O., **X/ D.**, bytom S., **16/ R.**, bytom R., **17/ Ing. P.**, bytom H., **18/ A.**, bytom L., **19/ M.**, bytom A., **20/ Ing. M.**, bytom K., **21/ M.**, bytom K., **22/ M.**, bytom N., **23/ M.**, bytom X.Z., **24/ E.**, bytom B., **25/ A.**, bytom C., **26/ L.**, bytom N., **27/ E.**, bytom O., **28/ D.**, bytom B., **29/ I.**, bytom O., **30/ V.**, bytom T., **31/ R.**, bytom N., **32/ M.**, bytom N., **33/ S.**, bytom O., **34/ G.**, bytom V., **35/ J.**, bytom D., **36/ Ing. P.**, bytom M., **37/ E.**, bytom D., **38/ Ing. P.**, bytom S., **39/ L.**, bytom B., **40/ J.**, bytom B., **41/ J.**, bytom S., **42/ L.**, bytom J., **43/ N.**, bytom P., **44/ O.**, bytom D., **45/ I.**, bytom J., **46/ I.**, bytom O., **47/ D.**, bytom N., **48/ J.**, bytom O., **49/ Mgr. E.**, bytom M., **50/ Ing. I.**, bytom D., **51/ M.**, bytom P., **52/ I.**, bytom K., **53/ L.**, bytom T., **54/ Z.**, bytom U., **55/ E.**, bytom V., **56/ J.**, bytom P., **57/ J.**, bytom E., **58/ V.**, bytom N., **59/ P.**, bytom V., **60/ MUDr. D.**, bytom J., **61/ R.**, bytom Š., **62/ J.**, bytom S., **63/ Ing. K.**, bytom S., **64/ MVDr. P.**, bytom N., **65/ MUDr. Z.**, bytom L., **66/ Ing. V.**, bytom O., **67/ P.**, bytom K., **68/ E.**, bytom R., **69/ L.**, bytom M., **70/ S.**, bytom X., **71/ P.**, bytom S., **72/ J.**, bytom T., **73/ S.**, bytom B., **74/ V.**, bytom X., **75/ M.**, bytom P., **76/ Ing. D.**, bytom M., **77/ Š.**, bytom H., **78/ R.**, bytom P., **79/ M.**, bytom J., **80/ E.**, bytom N., **81/ A.**, bytom Z., **82/ T.**, bytom Z., **83/ V.**, bytom P., **84/ L.**, O., **85/ Ing. A.**, bytom K., **86/ A.**, bytom

M., 87/ J., bytom H., 88/ Ing. P., bytom J., 89/ M., bytom B., 90/ Ing. P., bytom T., 91/ Ing. M., bytom O., 92/ P., bytom D., 93/ JUDr. P., bytom Š., 94/ V., bytom S., 95/ J., bytom K., 96/ MUDr. M., bytom N., 97/ G., bytom B., všetci zastúpení splnomocneným zástupcom K., bytom J., 98/ S., O., so sídlom O., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ObPÚ 562-2009/00194-32 VM zo dňa 11.5.2009, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 23Sp/73/2009-107 zo dňa 20.9.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 23Sp/73/2009-107 zo dňa 20.9.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ObPÚ 562-00194-32 VM zo dňa 11.5.2009, ktorým odporca priznal vlastnícke práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k. ú. L. v súlade s ustanovením § 9 ods. 4 zákona NR SR č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len zákon) v prospech oprávnených osôb – účastníkov uvedených v záhlaví tohto rozsudku pod 1/ až 97/ proti povinnej osobe L.SR, š.p., B., so sídlom N., B., pretože oprávnené osoby splnili podmienky pre priznanie reštitučného nároku podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona a vyslovil, že Katastrálny úrad v Žiline, Správa katastra Liptovský Mikuláš zapíše tieto nehnuteľnosti v prospech oprávnených osôb na LV č. X. v spoluvlastníckom podiele 6972/10800. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že odporcovi, ani ostatným účastníkom náhradu konania nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci. Konštatoval,

že v správnom konaní bolo preukázané, že 5.12.1992 sa uskutočnila valná hromada oprávnených osôb Súdržiteľstva Komposesorát O. a Spolku spoločných pašienok bývalých urbárnych gazdov obce O., na ktorej bolo jednodhlasne odsúhlasené založenie spolku s názvom Spolok spoločných pašienok bývalých urbárnych gazdov O. (ďalej len „SPBUGO“) a stanovy nového spolku a zároveň boli zvolení zástupcovia D. a K. na uplatnenie reštitučného nároku. Krajský súd poukázal na skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu odporcu a to, že D. dňa 31.12.1992 uplatnil nárok na vydanie nehnuteľností u odporcu, pričom z podpisu je zrejmé, že nároky uplatňuje ako splnomocnenec za bývalých urbárnych gazdov v O.. Nárok uplatnil aj splnomocnenec K. podaním zo dňa 29.12.1993, z ktorého už jednoznačne vyplývalo, že ho uplatňuje ako splnomocnenec v súlade s § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“). K námietke navrhovateľa, že podanie D. neobsahuje pozemok s parc. č. X. uviedol, že podanie K. túto parcelu už obsahuje a keďže takto bol nárok uplatnený v lehotách v zmysle zákona č. 330/1991 Zb., nedošlo k jeho zániku.

K námietke navrhovateľa, že oprávnené osoby nevyzvali do 31.12.1992 navrhovateľa ako povinnú osobu na uzavretie dohody o vydaní nehnuteľností, krajský súd uviedol, že vydanie nehnuteľností je viazané na uplatnenie nároku u odporcu a popri tom má oprávnená osoba povinnú osobu vyzvať na vydanie nehnuteľností, pričom ide o „technický“ úkon smerujúci k realizácii navrátenia majetku. Dôvodil, že slovo „zároveň“ v ustanovení § 9 ods. 1 zákona vyjadruje, že istá činnosť sa vykonáva popri inej činnosti, nejde o vyjadrenie temporálne. Preto ak by oprávnená osoba v lehote podľa § 13 ods. 1 zákona uplatnila reštitučný nárok, ale povinnú osobu by vyzvala na vydanie nehnuteľností až po jej uplynutí, teda po 31.12.1992, nemalo by to za následok zánik reštitučného nároku. V súvislosti s tým poukázal na názor NS SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 8Sžo/280/2008. K spochybňovaniu existencie výzvy navrhovateľom krajský súd uviedol, že dňa 25.7.1994 uzavrel právny predchodca navrhovateľa – S.L., š.p., Ž., dohodu o vydaní predmetných nehnuteľností, čo samo o sebe nasvedčuje tomu, že povinná osoba výzvy na uzavretie dohody obdržať musela. Samotné neschválenie dohody podľa krajského súdu neznamena, že takáto výzva nebola voči povinnej osobe učená. Námietku navrhovateľa, že odporca nepreskúmal, či bola alebo nebola vyplatená náhrada za vyvlastnené pozemky, súd nepovažoval za

podložené, pretože ak tvrdil, že náhrada bola vyplatená, mal právo i povinnosť predložiť o tom dôkaz, čo však neurobil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, ktoré bolo v podstate obsahovo totožné s opravným prostriedkom navrhovateľa zo dňa 3.7.2009, teda namietal, že z obsahu spisu nemožno vyvodiť prechod vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam na JRD v O., ani to, že náhrada za pozemky nebola vyplatená, ďalej spochybňoval poverenie K., pretože z podania z 5.12.1992 podľa neho nevyplývalo, ktoré osoby poverenie udelili a či ho vôbec udelili, zápisnica z valnej hromady nebola súčasťou administratívneho spisu odporcu. Trval na svojom názore, že z podania D. z 29.12.1992 nemožno vyvodiť záver, že nárok uplatnil za viac oprávnených osôb. Z listu p. S., ktoré však podľa navrhovateľa nie je splnomocnením, nevyplýva spôsob konania spoločných zástupcov a výzva na vydanie nehnuteľností je podľa jeho názoru v zmysle § 31 ods. 3 OZ neplatným právnym úkonom. Tvrdil tiež, že v spise nebol žiaden dôkaz nasvedčujúci tomu, že by oprávnené osoby navrhovateľa ako osobu povinnú vyzvali na vydanie nehnuteľností. Z týchto dôvodov žiadal navrhovateľ rozsudok krajského súdu zmeniť a preskúmané rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa z 19.11.2010 navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal na to, že podľa zákona č. 81/1949 Zb. pasienkový majetok bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných útvarov prešiel do vlastníctva JRD zriadených podľa zákona č. 69/1949 Zb. dňom vzniku JRD v konkrétnej obci, s tým, že v O. JRD vzniklo 13.10.1950, na základe čoho považoval reštitučný titul za preukázaný. Pozemnoknižná vložka č. X., kde sú zapísané spoločné pasienky bývalých urbárnych gazdov obce O., je konštitučná vložka a podiely jednotlivých oprávnených osôb sú zapísané v individuálnych vložkách č. 7 až 632, ktoré sú chronologicky zoradené v prílohe č. 5 administratívneho spisu.

V súvislosti s ďalšími námietkami navrhovateľa odporca poukázal na to, že nárok bol uplatnený D. dňa 31.12.1992, prílohu č. 1a tvorí určenie zástupcov na uplatnenie nárokov z valného zhromaždenia vlastníkov SPBUGO zo dňa 5.12.1992, oprávnené osoby K. a D. boli zvolené za zástupcov a zoznam oprávnených osôb, ktoré ich splnomocnili na uplatnenie reštitučného nároku, je súčasťou spisu; rovnako tak plné moci každej z oprávnených osôb

s matričnými dokladmi, ktoré v správnom konaní dopĺňal a aktualizoval. Dodal, že obaja splnomocnení zástupcovia uplatnili nárok k pkn. parc. č. X., len v podaní D. došlo k preklepu, keď namiesto parc. č. X. uviedol zrejme omylom parc. č. X., no druh aj výmera pozemku v oboch prípadoch súhlasia. Dodal, že počas konania viackrát komunikoval ohľadne uplatneného reštitučného nároku s navrhovateľom, ktorý však nikdy opodstatnenosť nároku nespochybnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 12. júla 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu zistil, že napadnutým rozhodnutím Obvodný pozemkový úrad v Liptovskom Mikuláši rozhodol vo veci uplatneného nároku oprávnených osôb – účastníkov 1/ až 97/ proti povinnej osobe - navrhovateľovi tak, že oprávneným osobám priznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v k. ú. O., zapísaným na LV č. X., parc. C KN X., X., X., ktoré boli vytvorené z pkn. parciel č. X., X. a X. zapísaných v pkv č. X.. Zároveň určil za deň vydania nehnuteľností deň, keď toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť a zaviazal Katastrálny úrad v Žiline, Správu katastra Liptovský Mikuláš zapísať na základe právoplatného rozhodnutia vydané nehnuteľnosti do listu vlastníctva na oprávnené osoby v spoluvlastníckom podiele 6972/10800.

Proti rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok na krajský súd a namietal nepreukázanie reštitučného titulu, vady plnej moci udelenej K. a D. a nepreukázanie zaslania výzvy povinnej osobe na uzavretie dohody o vydanie nehnuteľností.

Predmetom preskúmavacieho súdneho konania na základe opravného prostriedku navrhovateľa v danej veci bolo rozhodnutie a postup odporcu, ktorým odporca v rámci

reštitučného konania oprávneným osobám priznal vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam.

Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia. Zákon sa vzťahoval na a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov, c) obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov, d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20 (§ 1 ods. 1 zákona o pôde).

Podľa § 4 zákona oprávnenou osobou je štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 (ods. 1).

Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,

- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti (ods. 2).

V zmysle § 6 ods. 1 písm. d/ zákona oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku odňatia bez náhrady postupom podľa zákona SNR č. 81/1949 Zb. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov.

Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať, bolo **uplatnenie práva na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 oprávnenou osobou do 31. decembra 1992**, pričom neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Lehoty na predkladanie písomných dôkazov v konaní pred pozemkovým úradom sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní.

V zmysle § 9 zákona **nárok uplatní oprávnená osoba na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti**. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od podania výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnosti. Dohoda podlieha schváleniu pozemkovým úradom formou rozhodnutia vydaného v správnom konaní. Ak k dohode nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti pozemkový úrad.

Štvrtá časť zákona č. 330/1991 Zb. obsahuje osobitné ustanovenia o zmiernení niektorých majetkových krívd.

Podľa § 37 zákona č. 330/1991 Zb. spoluvlastníckymi podielmi, ktoré sa majú vydať podľa osobitného predpisu (*§ 6 ods. 1 písm. d/ zákona*) alebo ku ktorým zaniká užívacie právo, sa rozumejú aj užívacie podiely alebo iné práva na spoločných nehnuteľnostiach, na ktoré sa vzťahovali predpisy o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov (*zákon SNR č. 81/1949 Zb. SNR*

o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárníkov, komposesorátov a podobných právnych útvarov). Ak nemožno výšku pôvodných podielov určiť, považujú sa ich podiely za rovnaké. Nie je prekážkou vydania pozemku, ak je zastavaný stavbou vo vlastníctve oprávnenej osoby; v týchto prípadoch na poskytnutie náhrady platia všeobecné predpisy (OZ) (ods. 1).

Na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov (ods. 2).

Podľa § 42a zákona č. 330/1991 Zb. **právo oprávnených osôb** uvedených v § 37 ods. 1 a 2 nezanikne, ak ho na obvodnom pozemkovom úrade uplatnia **v lehote do 31. decembra 1993. Lehoty na predkladanie písomných dôkazov o uplatnenom práve** sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní; dôkazy možno okresnému úradu predložiť **najneskôr do 31. decembra 1995**, inak právo zanikne.

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona sú príslušné pozemkové úrady podľa § 9 zákona v spojení s § 5 ods. 5, písm. g/ zákona č. 330/1991 Zb. Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len „SP“).

Podľa § 32 ods. 1, 2 SP správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Odvolačí súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutia si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a preto jeho rozhodnutie bolo

vydané v súlade so zákonom. Podľa názoru odvolacieho súdu teda boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie rozhodnutia odporcu súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 OSP.

Odvolací súd k námietkam navrhovateľa dodáva, že vôľou zákonodarcu vo vyššie citovanom zákonom ustanovení § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. bolo zjednodušenie konania o vydanie nehnuteľností odňatých zákonom č. 81/1949 Zb. Žiadatelia teda mali právo zvoliť si spoločného zástupcu, ktorý by v ich mene uplatnil na príslušnom pozemkovom úrade ich reštitučný nárok. Na zvolenie zástupcu sa pritom nevzťahovala úprava v zmysle SP, ale bol potrebný súhlas vlastníkov väčšiny podielov. Takto zvolený spoločný zástupca bol potom povinný preukázať správnomu orgánu oprávnenosť osôb, ktoré mu plnú moc udelili.

Podľa názoru odvolacieho súdu bol v predmetnej veci nárok oprávnených osôb riadne uplatnený a preukázaný a všetky potrebné podklady pre rozhodnutie a dôkazy boli správnomu orgánu predložené v zákonných lehotách v zmysle § 42a zákona č. 330/1991 Zb. Zo spisu je zrejmé, že oprávnené osoby (bývalí urbárni gazdovia obce O. a ich právni nástupcovia) na spoločnej valnej hromade oprávnených osôb Súdržiteľstva Komposesorát O. a SPBUGO konanej dňa 5.12.1992 v Liptovskom Mikuláši si zvolili zástupcov v osobách K. a D., ktorí mali v ich mene uplatniť reštitučný nárok k pozemkom odňatým bez náhrady v prospech JRD O. podľa zákona č. 81/1949 Zb. zástupcovia boli zvolení v zmysle zákona č. 330/1991 Zb. súhlasom majiteľov väčšiny podielov, čo vyplýva z uznesenia z valnej hromady. Zoznam oprávnených osôb zúčastnených na valnej hromade je súčasťou spisu a v priebehu reštitučného konania bol podľa aktuálnej situácie aj dopĺňaný. Zvolený zástupca D. uplatnil nárok v zákonnej lehote, dňa 31.12.1992 na príslušnom správnom orgáne. K. uplatnil nárok na správnom orgáne dňa 28.12.1993, teda taktiež v zákonnej lehote (v zmysle § 42a zákona č. 330/1991 Zb.). Je pravda, že D. v návrhu uviedol zrejmovou chybou v písaní pozemok s pôvodným parc. č. X., no ako vysvetlil odporca – z obsahu podania a z dodatočne doložených podkladov bolo zrejmé, že malo ísť o pozemok s parc. č. X. a navyše K. v podaní predloženom na správnom orgáne dňa 29.12.1993 uviedol správne označenie všetkých parcelných čísel.

Krajský súd správne argumentoval, že gramatickým a systematickým výkladom ustanovenia § 9 ods. 1 zákona nemožno dôjsť k záveru, že nárok treba uplatniť súčasne s výzvou povinnej osobe. Stačí, ak oprávnená osoba vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľností, nemusí tak urobiť pred alebo súčasne s uplatnením reštitučného nároku. V predmetnej veci bolo preukázané, že oprávnené osoby zákonom požadovanú výzvu povinnej osobe zaslali, pretože dohoda o vydanie nehnuteľností, ktorá je súčasťou administratívneho spisu odporcu, bola dňa 25.7.1994 podpísaná zvoleným zástupcom oprávnených osôb K. a za povinnú osobu – právneho predchodcu navrhovateľa - riaditeľom Severoslovenských lesov, š. p. Žilina, ako štatutárnym orgánom.

K spochybňovanému prechodu vlastníckeho práva na JRD O. a k tvrdenému nepreukázaniu odňatia pozemkov bez náhrady odvolací súd poukazuje na vyjadrenie odporcu zo dňa 19.11.2010, z ktorého vyplýva, že pasienkový majetok bývalých komposesorátov a urbárikov prešiel do vlastníctva družstiev zriadených zákonom č. 69/1949 Zb. dňom ich založenia, pričom JRD O. bolo založené dňa 13.10.1950. Je všeobecne známou skutočnosťou, že v tejto dobe sa v mnohých prípadoch žiadne rozhodnutia o odňatí pôdy a jej prechode do vlastníctva štátu nevydávali a pôda bola odnímaná bez náhrady. Pri poskytovaní náhrady za odňatú pôdu sa malo postupovať podľa vyhlášky, ktorá však nikdy nebola vydaná. Navyše zo spisu je zrejmé, že dotknuté pozemky boli hospodárskymi zmluvami z roku 1981 odovzdané ONV Liptovský Mikuláš podniku Povodie Váhu, š. p., za účelom zátopy vodného diela Liptovská Mara, čo nasvedčuje tomu, že uvedené pozemky v tom čase boli vlastníctvom štátu.

Navrhovateľ nevzniesol vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadne ďalšie námietky, ktorými by sa krajský súd alebo odporca už neboli zaoberali a dostatočne ich nezdôvodnili ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by spochybnili resp. vyvrátili takto zdôvodnené skutočnosti a fakty.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu názoru totožnému so záverom správneho orgánu, a tento svoj názor aj náležitým spôsobom odôvodnil, považoval ho odvolací súd za správny.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP, keď navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, lebo nebol v konaní úspešný. Odporcovi a ostatným účastníkom konania zákon priznanie náhrady trov konania nepredpokladá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová